

daken zag men op het gedrang en den nu slechts langzaam zich zijn weg banenden optocht neer.

Zoo kruiste de stoet de Spuistraat en de Groenmarkt, zoo trok hij de Hoogstraat door en zoo sloeg hij rechtsaf, om, na den trechtersvormigen toegang gepasseerd te zijn, op de Plaats en den Kneuterdijk ruimte te vinden voor de zes en dertig koetsen en het kleurige ruitervolk.

Op den hoek van de Plaats en den Kneuterdijk bevond zich het huis van Jan van Houten, bottelier van Frederik Hendrik. Meermaals had hij bij zijn leven hooge personages, als gezanten en oversten bij het leger, in dit huis, dat den naam droeg van „de Moriaen”, voor de Staten-Generaal gelogeed. Jan van Houten echter was gestorven en het huis door zijn erfgenamen wegens schulden verkocht. Het was sinds September van het vorige jaar in het bezit van Antoine de Saint-Simon en tot Mei van het loopende jaar aan de Staten ter huisvesting van uitheemsche ambassadeuren verhuurd. Twee trapgevels vertoonde het aan de Plaats, één aan den Kneuterdijk. Deze laatste was door het dak, dat er zijn afsluiting in vond en zijn schuinafloopende zijde naar de Plaats toekeerde, van den naastbijzijnden trapgevel aan de Plaats gescheiden. Twee hekjes, aan weerskanten van den gevel, sprongen op den Kneuterdijk vooruit, om de eigen stoep van den rijweg af te schutten; een paar boompjes stonden ervoor.

In het huis van Jan van Houten, want zoo bleef men het noemen, wachtten de Graaf van Culenborch en de Heeren van Noortwijck, van Beaumont, van Hertevelt, van Oosterzee en Schaffer den Perzischen ambassadeur namens de Staten op, waarna hij er zes weken lang met zijn gevolg op uiterst luxeuze wijze werd gedéfrayeed. Hierop moest hij verhuizen.

Hij ging er niet op achteruit. Al bevond zich zijn nieuwe residentie niet in het centrum, ligging en aspect waren grandioos. Reed hij de Veenestraat en vervolgens de Spuystraat tot over de Kapelbrug uit en sloeg hij dan rechtsom, zoodat hij het water van het Spuy aan zijn rechter- en de huizenrij aan zijn linkerhand had, dan passeerde hij, stijgend, dalend, eerst de hooge ronde brug over het breede water van de Turfmarkt, vervolgens die over de Middelgracht (thans Schedeldoekshaven) en tenslotte de ketting- of valbrug over de Staten- of Uysterste Gracht (thans Ammunitiehaven), vanwaar hij als afsluiting van den weg zich zijn nieuwe woning, achter den bloesemenden boomgaard en het jonge groen, reeds zag profileeren tegen de voorjaarslucht. Na de valbrug gepasseerd te zijn, kwam hij op een langwerpige vierkant pleintje, dat feitelijk niets anders dan een verbreding, naar links van de kade was. Zelf veranderde deze aan het eind van het pleintje in een oprijlaan tusschen het water aan den eenen en een muur aan den anderen kant. Een hek sloot de oprijlaan af en gaf toegang tot het ruime voorplein, dat dieper was dan breed. Hier was hij thuis. Vóór zich zag hij den gevel van zijn nieuwe woning, den zijkant door het water bespoeld. Definitief was dan nu de